

Het seizoen van de liefde

Het seizoen van de liefde

Robby De Letter

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Schrijver: Robby De Letter

Coverontwerp: rebecacovers

ISBN: 9789403650357

©RDL PUBLISHING

Voorwoord

Het seizoen van de liefde is een boek dat ik reeds geruime tijd wou schrijven, doch heeft een persoonlijke situatie, mij daar eerder toe gedwongen.

De liefde is een ontastbaar verlangen om elkaar lief te hebben. We weten niet vanwaar dat gevoel komt, noch waarom we tot bepaalde personen worden aangetrokken. Toch is er vrijwel altijd iemand in ons leven, die de titel de liefde van mijn leven krijgt toebedeeld. Het is die speciale match, de ultieme koning of koningin, degene die ons verdere leven zal blijven beïnvloeden.

Liefde is mooi en vredevol, laat zich niet dwingen, verkiest steeds om haar eigen weg te gaan. Liefde geeft voeding aan de troosteloze ziel en is het werkelijke doel van ons bestaan. Liefde weerspiegelt oorsprong en betekenis, vervult de passie van ons hart, om samen met die ene, de moeilijke weg van het leven aan te gaan.

Maar liefde kan ook hard en onvoorspelbaar zijn, als een woeste orkaan, die uit het niets je leven omvergooit. Niemand is zeker van de liefde, die tijdens elk moment van dit aards bestaan, ineens kan worden weggenomen. Het liefdesverdriet en de hartbreuk die daarop volgen, kan je zelfs als schrijver niet in woorden vatten. Die tijden van totale hulpeloosheid geven weer hoeveel we op God moeten vertrouwen.

Toch blijft de hoop ons door bovenaf gegeven, dat de opkomende zon van een nieuwe dag, onze tranen zal wegvagen. Dat alle ellende die we moesten doorstaan ons enkel tot groei heeft gediend. Aan slachtoffers van gebroken harten die het liefdesverdriet doorleven, wordt geen machtige status toegekend, noch zullen zij worden verheven, boven degenen die de liefde lieten floreren. Zij leven verder in de ruïnes van wat ooit geweest kon zijn, in de doorprikte droomwereld van hun fantasie, hopen waar geen hoop te vinden is, zoekend naar een weg die alleen God hun geven kan.

Wachten op liefde is als wachten tot alle sterren opgebrand zijn. Het lijkt een onmogelijke missie, met een doel voor ogen, dat niet enkel op menselijke kracht kan worden behaald. Er is slechts één iemand, waarvan we het bestaan niet langer kunnen ontkennen. Hij die ons troost wanneer we huilen, Hij die ons geeft wanneer we tekortkomen, Hij waarin de liefde haar oorsprong kent. Door samen met Hem op weg te gaan zal Hij ons de troon wijzen, die voor ieder van ons werd opgemaakt. Als nageslacht van de Allerhoogste stroomt er koninklijk bloed door onze aderen en hoezeer de situatie ons ook lijkt te beperken, biedt Hij steeds de weg, naar de liefde van het leven.

Durf geloven in de liefde, want er is niets die haar onmogelijk acht. Geef vertrouwen aan hen die onbetrouwbaar zijn, bid voor degenen die jou vervloeken. De naastenliefde is hetgeen dat ons verbindt en de bereidheid tot vergeving, hetgeen nieuwe deuren zal openen. Degenen die ons verlaten komen niet altijd terug, noch geven ze betekenis aan hun vertrek. Net als wij zijn ook zij op zoek naar die pure, onveranderlijke samenhang, die alleen de liefde hun kan bieden. We kunnen enkel de toegang naar ons hart openstellen, wachtend, luisterend, hopen op de dag dat ze zullen wederkeren en als die dag niet komen zal, zullen we daarom niet minder van hun houden.

Samen met Julian en Sadie ga ik graag met u op weg in hun seizoen van de liefde.

Robby De Letter

1 Het verdict

Laat het los, zeiden ze dan. Het komt wel goed met je. Teken dat zij het niet was. Er zijn heus nog genoeg vissen in de zee. Nutteloze adviezen die mensen gaven om hem een beter gevoel te geven, alsof het opgelopen trauma daarmee van de baan zou zijn. Het was reeds een maand geleden sinds hij van Sadie nog iets vernomen had. De liefde die hij zo intens met haar beleefde werd door één telefoongesprek tot een herinnering herleid. Julian hoorde de woorden die ze wou overbrengen, maar kon niet bevatten dat het over hen ging. Zij, die een nieuw leven met hem had opgebouwd, zij die hem op veertigjarige leeftijd de echte liefde leerde kennen, sprak over afstand en vaarwel.

‘Ik weet niet goed hoe ik dit moet zeggen, Julian. Het gaat al even niet goed met ons. Er ontbreekt iets..., iets dat ik niet kan beschrijven.’

‘Heb ik dan iets misdaan?’, vroeg hij misnoegd.

‘God, nee Julian. Het ligt aan mij, maar ik weet niet wat het is. De laatste weken waren zo, tja, zo...’

‘Zo?’, fluisterde hij door de microfoon van zijn gsm.

‘Zo leeg. Het spijt me, maar ik kan me niet langer forceren.’

‘Wat wil je nu eigenlijk zeggen, Sadie?’ Ze aarzelde om hem de volledige waarheid te vertellen. ‘Wil je ermee stoppen?’ Had hij nu net die vreselijke woorden in haar mond gelegd?

‘Ik weet het niet.’

‘Wat weet je niet?’

‘Ja, ik denk het wel. Het gaat niet meer. Het spijt me zo, Julian.’ De stilte kwam nu van zijn kant. Hoogstens een jaar na zijn verschrikkelijke scheiding met Marissa kreeg hij dezelfde woorden te horen, woorden die zijn ziel ten diepste raakten, woorden die hun betekenis nog moesten vervullen, woorden die zijn leven omgoiden. Net als toen voelde hij dezelfde angst zijn lichaam bekruipen, ondanks hij die morgen bij het opstaan God bedankte, om haar in zijn leven te brengen.

‘Dan kan ik niet veel meer zeggen.’, moest hij toegeven.

‘Julian...?’, zeurde ze. ‘Zeg iets.’

‘Wat moet ik zeggen, Sadie? Ik heb er zelf geen woorden voor. Ik ga je laten.’ Uit ervaring wist hij dat zulke gesprekken beter niet werden

gerekt. Zijn ziel smeekte naar een antwoord, maar hij beseftte dat zijn geliefde die beslissing niet lichtelijk zou genomen hebben.

‘Je mag me altijd bellen.’

‘Dat apprecieer ik.’, zei hij, ondanks Julian van niets meer zeker was. ‘Maar ik denk dat het beter is om je beslissing te accepteren. Ik kan je niet anders doen voelen. Bedankt voor alles, Sadie.’

‘Julian?’

‘Dag Sadie.’, zei hij, waarna hij de rode toets van zijn toestel zou indrukken. Een stortvloed aan tranen rolden over zijn wangen, want op dat moment had hij haar verloren. Zijn Sadie, waar hij bergen voor zou verzetten, die hem een echte man had laten voelen. Zij die hem van intens geluk liet proeven voelde niet langer de behoefte om aan zijn zijde te staan.

De laatste weken waren niet onopgemerkt voorbijgegaan. Ze zei niet langer ik hou van jou, belde niet meer iedere dag en wanneer Sadie dat wel deed, leek het meer op werk om haar aan de praat te houden. Julian moest dikwijls een monoloog opvoeren zodat de stilte het gesprek niet zou overheersen, maar misschien had hij beter de stilte zijn werk laten doen.

‘Papa, papa!’, riep Adam. Julian veegde met zijn mouw de tranen droog en snelde zich naar de woonkamer, waar zijn twee zonen met plasticen blokken een toren aan het bouwen waren. ‘Kijk wat Lex heeft gedaan.’, zei hij fier. ‘Hij heeft het zelf klaargespeeld.’ Adam keek zijn vader onderzoekend aan. ‘Is alles goed, papa?’, vroeg hij bezorgd.

‘Kijk papa.’, zei kleine Lex. ‘Helemaal gedaan.’

‘Wat flink jongen.’, kon hij nog net uitbrengen, hoewel het bouwen van de toren een enorme klus moest geweest zijn.

‘Gaan we straks naar Sadie?’ Julian liet een traan uit zijn ooghoek ontsnappen.

‘Kan jij op Lex passen?’, vroeg hij aan zijn oudste zoon, die wist dat er iets loos was, maar de intelligentie reeds bezat om er niet naar door te vragen.

Sadie was een tweede moeder voor hun geworden, al kon Julian dat niet tegen Marissa zeggen. Zeven maanden nadat ze van hem was weggegaan had hij Sadie leren kennen.

Marissa bevestigde hem wat hij altijd van de liefde had verwacht, namelijk een lege doos, waar soms een theatervoorstelling in werd

opgevoerd. De show die het koppel aan de buitenwereld probeerde voor te schotelen, waarbij hun beste acteerprestaties naar boven werden gehaald en hun krediet zo ver mogelijk werd opgevoerd, in de hoop de burens een loef af te steken. Een levenloze bedoeling waar miljoenen mensen een sport van maakten. Het leek de enige manier om niet langer alleen te blijven, wat hielp om die moeilijke momenten door te komen. Waarom was iedereen bang voor de stilte die Julian na haar vertrek begon te ervaren? Het verdriet had hem helemaal overgenomen en hij kon niet langer functioneren, waardoor ze hem steeds naar huis stuurden, wanneer hij enkele uren op het werk had kunnen volbrengen.

‘Ga naar een dokter, Julian’, had zijn anders zo norske baas hem al enkele keren toegespeeld. Toen zijn naaste collega’s hem hetzelfde advies gaven, besloot hij om bij Dokter Baeyens op consultatie te gaan.

De laatste dertig jaar was de praktijk van Dokter Baeyens onveranderd gebleven. Oude mahoniehouten kasten vertoonden de gebruikelijke slijtageverschijnselen, met daarin nog oudere instrumenten die hij van zijn vader had geërfd. Samen vormden ze het geheel die zijn persoonlijkheid mee hadden gecreëerd. Julian keek naar de afbeelding op zijn bureau. Onder een stralende zon poseerde Baeyens voor de foto met zijn klasgenoten op wat een diploma-uitreiking moest geweest zijn. Hij droeg nog steeds eenzelfde spijkerbroek met daarin een geruit hemd weggemoffeld. Als dokters werden ze op pad gestuurd om levens te redden en hoewel iedereen vermoedde dat Baeyens zich zou specialiseren, had hij voldoende aan zijn praktijk en de mensen die daartoe behoorden.

Als dokterszoon stamde hij af van een ware legende die de kracht bezat om moeilijke materie in mensentermen om te zetten. Sinds jaren behoorde Julian tot die selecte groep patiënten en zou dat tot zijn pensioen blijven volhouden. Niet dat Baeyens zich tot één van de beste dokters van dit land mocht rekenen, maar omdat hij met één oogopslag begreep wat er aan de hand was. Voor het gebroken hart van Julian kon hij echter geen geneesmiddel voorschrijven. Veel wandelen en 10 mg Paroxetine luidde zijn advies, wat een middel tegen angstaanvallen bleek te zijn. Angst die hem ondertussen volledig in zijn greep hield. Tijdens die verschrikkelijke eerste dagen kon hij niet langer eten, laat staan de moed vinden, om een nuttige activiteit zoals wandelen aan te

vatten. Het leek wel of de zwaartekracht in kracht was toegenomen, want elke stap kostte hem zoveel energie waardoor hij uitgeput raakte.

's Avonds ging hij met tranen slapen en 's morgens stond hij met tranen op. Nochtans had hij slechts één seizoen met Sadie doorgebracht. Dat seizoen stond wel voor het geluk, waar hij een leven naar verlangd had. Deze breuk viel hem zwaarder dan tien jaar huwelijk met Marissa, want achter deze relatie zat een betekenis. Samen waren ze één geworden hetgeen hij met Marissa probeerde, doch nooit in slaagde. Misschien waren er wel voldoende dames die met hem een relatie wilden aangaan. Misschien kon hij zichzelf ooit zover krijgen om het datinglandschap te gaan verkennen, al zou de mooiste parel nooit zijn Sadie kunnen vervangen. Als zielsgenoten leken ze voorbestemd om een prachtige toekomst te ervaren. Geloof in de liefde was ongeloofwaardig geworden toen het beeld van haar eerste verschijning op zijn netvlies gebrand bleef.

Familie, vrienden en collega's behoorden tot de groep mensen die zich op romantische films uit Hollywood baseerden, doch het meestal met een ordinair leven moesten stellen. Een leven van gewenning, waarbij alle passie uit hun bestaan verdwenen was. Diezelfde mensen stonden raadselachtig te kijken wanneer vrouwlief ineens aankondigde dat ze haar gezinsleven voor een spannender leven met haar baas zou inruilen. Julian had weet van tientallen gezinnen die de schijn probeerden hoog te houden tot op een bepaald moment de bom zou barsten. Dan stond iedereen versteld wat er met dat koppel gebeurd was, want waren zij niet het voorbeeldkoppel, waarop anderen zich baseerden? Als het bij hen kon gebeuren kon het zeker bij hun gebeuren. Koppels die bij elkaar bleven en niet beseften dat zij de volgende in rij waren lieten na de schok de liefde of wat je het ook kon noemen enkele weken opbloeien tot de gewenning hun leven weer insloep. Hierna behoorden kussen, lieve woorden en seks weer tot het verleden, omdat die ene gebeurtenis, hun niet werkelijk dichter naar elkaar had doen groeien. Veel koppels stonden met één voet in de scheiding, al geloofden ze stellig dat het bij hun niet kon gebeuren.

Sadie was anders. Die paar maanden samen hadden van Julian een ander mens gemaakt, maar wat had zijn aanwezigheid met haar gedaan? Vrouwen als Sadie konden zichzelf niet gelukkig prijzen met de liefde die hij te bieden had. Zulke liefde had echter geen enkele

vrouw bij hem mogen ervaren. Wat kon Julian anders doen dan haar wens te respecteren? Misschien was hij teveel aanwezig geweest of had zijn zorgzaamheid een verkeerde illusie opgewekt?

In ieder geval had hij haar niet gesmeekt om bij hem te blijven. Toch moest ook zij zijn verdrietige stem langs de andere kant van de lijn hebben opgevangen. Moest hij dan een rol spelen alsof de hele relatie voor hem niets had betekend? Zijn menselijkheid gebod hem om eerlijkheid hoog in het vaandel te dragen.

Een week voor hun breuk begonnen de berichten danig te minderen. In eerste instantie maakte hij zich weinig zorgen. Het dagelijks reilen en zeilen van een gezin kon een mensenleven in bedwang houden. Aan zijn aandacht en affectie die overvloedig aanwezig waren kon het niet gelegen hebben. Hun samenzijn werd natuurlijkerwijs beperkt door het co-ouderschap dat ze met hun eigen kinderen moesten volbrengen. Die emotionele rugzak uit hun vorige relaties zou de komende jaren hun levens blijven beïnvloeden, want buiten de liefde voor elkaar moesten de kinderen goed overeenkomen.

Een knop omzetten wanneer hij de ene week als zorgzame papa en de andere week als liefdevolle man zijn taken kon volbrengen. Tijdens de kinderweken waren zijn dagen drukbezet met het uitvoeren van allerhande ouderlijke taken, terwijl de kinderloze weken kansen boden, om hun liefde voor elkaar te verkennen. Hoewel het begin van hun relatie zoveel potentie oogde bleken die kinderloze weken, waar ze alleen elkaar hadden niet genoeg om die liefde te laten floreren.

In het begin telefoneerden ze de uren aan elkaar door te spreken over de uitdagingen die ze samen konden ondernemen. Twee gebroken gezinnen kregen de kans om opnieuw één te worden, twee werelden met een hoopvolle toekomst in het vooruitzicht. Bereid om al hun obstructies te overwinnen zouden ze kansen grijpen om het geluk waar iedereen over sprak tot hun te brengen. God bleek hun dromen met de werkelijkheid verweven te hebben. Welke betekenis kon een breuk die twee zielsverwanten van elkaar scheidden brengen? Waarom moest ook Sadie uit zijn leven gegrepen worden? Het plan voor zijn leven bleef onduidelijk en hing met hakenogen aan elkaar.

De scheiding met Marissa – de moeder van zijn kinderen – had hem zwaar getroffen als een storm die bleef aanhouden. Tijdens die zware momenten waar al hetgeen rondom hem zo waardeloos leek twijfelde

hij soms aan de goedheid van zijn schepper. Adam en Lex, het dak boven zijn hoofd en een job die hij met passie volbracht hielden hem op de been. Een periode van wachten was aangebroken. De beproeving waar zovelen voor vreesden ging als een woeste orkaan door zijn leven. Een afwijzing van de vrouw waar hij zoveel van hield bewoog hem om te blijven verlangen dat ze een fout had gemaakt door de relatie te beëindigen.

Het moment van opluchting dat ze na de breuk ervaarde werd vervangen door een schuldbesef, want wat kon ze zeggen over een man, die haar iedere minuut van haar leven had liefgehad? Als een dief in de nacht had iemand haar gevoel voor Julian gestolen, door een onbekende hand, zonder verdere toelichting.

2 De eerste week van Julian

Hun laatste gesprek had op een zaterdag plaatsgevonden, waardoor zijn weekend door elkaar werd geschud. Toen hij diezelfde morgen uit bed was gestapt begon zijn brein de plannen voor de volgende dag in elkaar te knutselen. Hij zou zijn sportzak met kleding vullen, zodat hij een week bij Sadie op bezoek kon gaan. Nu hij de rotatie van de kinderweken gewend begon te raken had zij abrupt een einde aan die plannen gesteld. Hoewel hij in de beginfase naar een traditioneel gezin op zoek ging, begon hij de voordelen van een apart bestaan te ondervinden. Zo had het koppel de kans om een week de liefde te laten bloeien en een week om hun innerlijke batterij weer op te laden. Julian en haar kinderen waren beste maatjes, doch verlangden ook zij naar hun natuurlijke habitat. Door stelselmatig hun band op te bouwen kregen zowel haar dochters als zijn jongens voldoende ruimte om met hun natuurlijke ouder tijd door te brengen.

In zijn jeugdige jaren had zijn vader de fout gemaakt om diens nieuwe geliefde - waar hij toen nog stapelverliefd op was - in huis te nemen. De moeder van Julian was op vierenveertigjarige leeftijd aan kanker overleden. Vader Stan kwam opeens alleen te staan. Het eerste jaar zonder vrouw zou het moeilijkste worden. Na de dood van zijn Sylvie was Stan in tranen uitgebarsten, al bleef dat de enige vorm van emotie die Julian in al die jaren zou zien. Een nieuwe vriendin werd achter een jaar rouw aan hem voorgesteld en hoewel ze een mooie uitstraling bezat kon ze vanaf het eerste moment niet aan zijn moeder tippen.

Zou Julian zijn Sadie ook na een jaar kunnen inruilen voor iemand anders? Dat leek hem weinig waarschijnlijk want het gevoel, de pijn die zijn borst omklemde, bleef het gevolg van zijn constante herinneringen aan hun samenzijn.

Waar zou Sadie zich nu bevinden? Voorheen zou hij door zijn blindelings vertrouwen in haar die vraag nooit hebben gesteld. De eerste vierentwintig uur had hij vooral in tranen doorgebracht, waarbij zijn leesbril als schild werd gebruikt in de hoop dat zijn kinderen het verdriet niet zouden opmerken. Het werd een zegen en een vloek dat ze op dit moment in zijn gezelschap vertoefden. Zolang ze bij hem

waren was er geen kans dat hij zich volledig zou laten gaan en langs de andere kant zocht hij rust om de onverwachte breuk te verwerken. Hun vertrouwen in hem droeg hij hoog in het vaandel. Op deze leeftijd hadden ze een papa nodig waar ze hun toevlucht tot konden zoeken. Lex voelde echter de spanning die in de lucht hing, al kon de kleine kerel niet bevatten, wat er werkelijk aan de hand was. Hij zou waarschijnlijk nooit meer met Didi kunnen spelen zoals zijn broer nooit meer met Emma zijn dromen zou kunnen delen. Hoewel ze elkaar nog maar enkele maanden kenden, hadden zowel de kinderen van hem, als de kinderen van haar met elkaar een innige band opgebouwd.

Iets in hem weerhield hem de breuk aan te kondigen, laat staan dat hij er een degelijke uitleg over kon geven. Misschien had Sadie het niet gemeend, zou ze later terugbellen om te zeggen dat het haar speet en gaf ze blijk van afhankelijkheid tegenover hem. Die gedachte hield een goed uur stand tot hij de realiteit onder ogen zag. Sadie was een doorzetter, ging als een bijl door het leven, vond het belangrijk om niet terug te komen op gemaakte keuzes waar ze niet lichtelijk was overgegaan. Iets dat ze bij Julian de laatste weken gemist had, want het leven begon haar droom over hem te overstijgen. Waarom zou ze anders hun relatie beëindigd hebben? Was hij niet goed genoeg of misschien geloofde ze niet langer dat hij haar gelukkig zou kunnen maken?

Julian dacht na over de eerste date, waarbij hij natuurlijkerwijs uit zijn comfortzone werd gehaald. Hij zo rustig als de morgenstond, zij zo energiek als de nacht spendeerden hun eerste uren in zijn aftandse Toyota, die in de duisternis er minder vuil uitzag dan hij werkelijk was. Die eerste ogenblikken samen vormden een band die hun zou blijven verbinden. Haar Poolse lach was anders dan de vrouwen van hier. Haar blauwe ogen fonkelden als twee sterren die hem naar huis begeleidden. De problemen omtrent zijn scheiding waar hij maanden mee worstelde verdwenen als sneeuw voor de zon, want zijn nieuwe gezellin, kwam van een oord waar het geluk iedere dag opnieuw geboren werd. Hij had zich ondertussen al driemaal van weg vergist, het doel van hun rit volledig zoekgeraakt, wanneer ze lachten over prille liefde en verlangen, over eerste kussen en belangen die subtiel verdoezeld werden. Hun gevoelens werden gevoed, hun eerste angst overwonnen, wanneer ze elkaar aan zichzelf gaven en de reis van de liefde lieten

beginnen. Ze reden langs onverlichte wegen de duisternis tegemoet, op zoek naar een geschikte plek waar hun eerste date zou kunnen plaatsvinden.

De goudkleurige Toyota kwam aan een klein kappelletje tot stilstand, waarop het neonlicht van een nabijgelegen dansclub scheen, waar ze dachten het genot van elkaars samenzijn te mogen ervaren. Sadie nam vlug een sigaret uit haar tas, die ze met grote finesse ontstak, terwijl ze hem diep in de ogen keek, verwonderd hoe God hem tot bij haar had gebracht. Julian wachtte geduldig haar verslaving af, onderzoekend wat zij voor hem ging betekenen, want beiden wisten op dat moment dat er een nieuwe toekomst werd geopenbaard. Door verliefdheid overmeesterd strak de twijfel niet langer zijn gemoed, terwijl zij dacht aan wat de avond zou kunnen brengen.

Sadie droeg een bloesje met blauwe en witte strepen dat in deze nachtelijke wind tegen haar lichaam werd gedrukt. Julian wierp een snelle blik op haar vormen, keek naar haar gracieuze pas die hij enkel bij dames van hoog allooi had mogen waarnemen. Wie was deze vrouw? Wat was haar verleden? Welke dwaas zou deze prinses laten varen? Ze wentelde haar lichaam in zijn armen volgend op de steile trap naar binnen, kwamen ze in een huis van dans waar de avond kon beginnen.

Een spierbundel in maatpak zwaaide de deur voor hun open, waarna het eerste spotlicht in hun ogen scheen. Langs de zijkant stonden ronde tafels op hoge poten, waarrond opgedirkte mannen en vrouwen hun prooien in het vizier hielden. Elke bezoeker had één doel voor ogen zodat de ketting van het alleen-zijn doorbroken kon worden. Hun ideaalbeeld moest worden bijgeschaafd toen ze hun succes van de avond boekten. Een dansvloer met flirterige veertigers die hun beste kant naar boven lieten komen. Sommigen zouden samen naar huis gaan, anderen begonnen een nieuwe start, een enkel paar zou hun leven lang bij elkaar blijven.

Deze nieuwe wereld bestond niet langer uit de vastheid hetgeen een serieuze relatie te bieden had, echter uit losbandige contacten die na enkele ruzies versplinterd zouden raken. Eenieder in de zaal dacht dat zij het voorbeeldpaar zouden vormen, keken lacherig rondom hun, ondanks ze allen eenzelfde pad zouden volgen. Voor hun werd het duidelijk wie wel en niet bij elkaar zouden blijven, maar de verliefdheid

bezat een kracht die de rationaliteit van de baan schoof. Zelfs Julian en Sadie waren onder de indruk van elkaar, prezen God gelukkig dat ze deze nacht samen konden doorbrengen, dansend tegen elkaar geplakt, een eerste band vormend. Julian bleek geen danstalent te zijn en toch deed Sadie iets met hem, waardoor hij de dansvloer niet langer wou ontlopen. Hun energie versmolt zich tot één geheel, hun verlangen werd verder opgevoerd en na enkele drankjes werden hun lippen wat lossler. Terwijl ze in elkanders ogen bleven staren werden de eerste complimenten uitgewisseld. Werd het geluk hun gegund nadat ze beiden een traumatische ervaring hadden meegemaakt? Ze hadden zichzelf voor ogen gehouden dat echte liefde niet bestond en toch voelden ze een onophoudelijke aantrekkingskracht. Zich daartegen verzetten leek doelloos daar de vonk reeds was overgeslagen. Het nieuw gevormde koppel ging de uitdaging aan. Voortgestuwd door obsessie konden ze de eerste weken alleen aan hun prille liefde denken. Waar zou ze zijn? Wanneer ging hij komen? Op elke dag dat ze niet samen konden doorbrengen werd een pleister gekleefd. Het ontbreken van de ander voedde echter enkel het gevoel om meer bij elkaar te zijn.

Elke tweede zondag werd hun verlangen ingewilligd door een week van intense liefde door te brengen. Ze wisselden gedachten uit en hielpen waar nodig. Julian werd een reiziger tussen twee werelden, waarbij hij de week bij Sadie als hoogtepunt begon te ervaren. Haar appartement straalde een oase van rust uit met op iedere vrije plaats een plant of een herinnering aan Emma en Didi. Sadie voelde zijn warmte en hechte zich vast aan zijn kunnen om deze nieuwe relatie te leiden. Zou ze na drie jaren van vertwijfeling weer gelukkig worden en het bedrog van de vader van haar kinderen kunnen vergeten? Was hij reeds klaar met zijn verleden, want de scheiding met zijn ex moest nog beginnen?

In de beginperiode ging elk uur zonder Marissa tergend voorbij. Haar wil om Julian te verlaten had ze in een ijtempo doorgevoerd in de veronderstelling dat het leven haar meer te bieden zou hebben. Hoewel dat in het begin onduidelijk bleef kon hij later de scheiding begrijpen. Hun huwelijk bracht geen waarde naar boven en leek meer op een schertsvertoning van twee mensen, zeulend aan elkanders kunnen, hopen een zo goed mogelijk kijkspel voor de omstanders op te voeren.

In navolging van haar vertrek kon hij de talloze ruzies met haar zo voor de geest halen, ondanks die zwarte periode voor eeuwig in zijn ziel gegrift zou staan. Toch had de tijd ervoor gezorgd dat hij zich van hun aangekoekte gebondenheid kon distantiëren. Pas dan zag hij hoe giftig zijn Marissa was en in welke mate ze zijn leven vergald had.

Een gevoel dat hij bij Sadie niet mocht ervaren. De weinige discussies werden snel beklonken. Zij straalde een liefde uit, een gevoel van welgekomen, een warmte voor hem nog onbekend. Nooit had ze hem onaardig behandeld, altijd vragend naar zijn wensen. Toen ze haar armen rondom hem sloot voelde hij pas wat hij een leven lang gemist had.

Marissa stuurde een sluwe advocaat met het doel hem te pluimen wat een periode van onrust zou veroorzaken. Sadie begreep de tumult die een scheiding in de eerste maanden kon teweegbrengen. Haar Eric deed echter niet moeilijk toen hij haar verliet, regelde alle praktische zaken voor ze er besef van kreeg. Een periode om snel te vergeten en toch stond ze klaar om Julian op te vangen, al leek hun droomscenario daarmee in duigen te vallen. De schuld op zijn schouders was niet te harden toen hij zag dat ook zij eronder doorging.

Toen Julian en Marissa op zijn verzoek na maanden van bekvechten een akkoord sloten stond de weg open om met Sadie een nieuw leven op te bouwen. Waarom nam ze nu dan afstand wanneer alles nog moest beginnen? Alle hoop leek verloren of was er dan nooit hoop geweest? Had hij hun relatie door een roze bril bekeken of was zij niet helemaal oprecht geweest?

Het bewuste telefoontje dat zijn hele zijn tot een hoopje ellende had herleid knaagde aan zijn ziel als een vraatzuchtige leeuw waarvan de honger niet te stillen was. Ze leek geen opgever te zijn en toch werd de handdoek in de ring gegooid. Iets in dit hele verhaal leek hem zo absurd, al zou haar koppige karakter dat nooit willen toegeven.

Julian moest door met zijn leven en begon zijn dagen te vullen, want in eenzaamheid kwamen de gevoelens naar binnen. Gevoelens die hij niet kon plaatsen, gevoelens die het negatieve karakter van de situatie naar boven haalden. Haar bereiken zou wanhopig overkomen en wat zou ze nog meer kunnen zeggen dan ze reeds had gedaan? Hoe bleef je wachten zonder stil te staan? Hoe liet je de liefde niet tot haat transformeren? De gedachten aan hun tijd samen brachten hem snel

naar beneden, waarmee zijn uitzichtloosheid zich van binnenuit begon te voeden. Volledig machteloos en verslagen deed hij niet langer moeite om zijn tranen te verbergen, die immers de waarde van hun verhaal samen, lieten uitschijnen. Geen middel leek sterk genoeg om die broosheid te weerstaan, altijd denkend aan haar en hoe het anders kon verlopen.

Zijn kinderloze week brak aan die hij voor het eerst in lange tijd alleen zou moeten volbrengen. Toen Adam en Lex aan de zorgen van hun moeder werden overgelaten zocht hij naar een manier om zijn verdriet te omzeilen. Hard werken leek zijn gedachten sporadisch te verzetten. Collega's stonden klaar om hem te steunen op een plaats waar de paperassen op zijn bureau nooit zouden verdwijnen. In se was ze altijd bij hem, maar hier ver weg van hun samenzijn, kon hij zich op de problemen van anderen toeleggen, wat op zich gevaarlijk gemakkelijk leek.

3 De eerste week van Sadie

Het telefoongesprek met Julian had haar helemaal van de kaart gebracht. Had Sadie de juiste beslissing genomen of had ze de man van haar leven laten gaan? Ze verzette zich om er veel over na te denken en stortte zich volledig op haar loopbaan als schrijfster. Haar uitgever had deadlines opgesteld, deadlines die moesten gehaald worden. Sinds haar *Love the miracle* reeks verwierf ze bekendheid en werden haar boeken in vierenveertig talen de wereld ingestuurd. Hoezeer die erkenning een grote betekenis in haar leven kreeg kon ze niet op haar lauweren blijven rusten. Een groter aanzien bracht meer responsabiliteit teweeg. Op financieel vlak baarde ze niet langer zorgen, laat staan dat ze moest rekenen alvorens aan de kassa van de supermarkt aan te schuiven.

Toch verleerde een mens geen oude gewoontes. Jaren van armoede hadden haar sterk gemaakt en ze wist als geen ander dat dit sprookjesverhaal ineens van richting kon veranderen. Buiten haar professionele activiteiten liepen er nog twee dochters rond welke ze grotendeels alleen moest opvoeden. Haar ex-man opteerde voor die beslissing zodat hij zijn kunstenaarsleven kon ontplooiën.

Veel tijd was er dus niet om over haar relatie met Julian na te denken. Sterker nog, er viel een soort last van haar schouders. Niet dat Julian haar volledige tijd opeiste, al leek het simpeler om met niemand rekening te hoeven houden. Er moesten boeken worden geschreven, boeken die in de grootste boekhandels ter wereld op de plank zouden staan. Wanneer Emma en Didi op school zaten schreef ze als een bezetene, waardoor de herinneringen aan Julian vervaagden. Haar huishouden deed ze als de kinderen in bed lagen, hoewel Emma er een sport van maakte, om voortdurend te komen kijken met wat haar mama bezig was. Doorgaans uitgeput van een lange dag onophoudelijk werken legde ze 's avonds haar hoofd te rusten op het immense bed dat volledig aan haar lichaam werd toevertrouwd. Net voor ze haar ogen sloot dacht ze aan Julian, aan de goede tijd die ze samen beleefd hadden, aan de momenten die in haar hart waren opgesloten. Sadie kon haar niet langer forceren om hand in hand te lopen, hem lieve woorden in te fluisteren, om zijn aanrakingen nog langer te verdragen. Hij behoorde

tot een verleden waar ze geen slecht woord over kon zeggen, want hij had haar verliefd gemaakt, al kon ze dat niet langer geloven.

De eerste keren toen ze afspraken opende ze haar deur met bezwete handen om in zwijm te vallen voor zijn mannelijke charmes. Zulke ervaring had ze zelfs niet bij haar eerste man gevoeld, hetgeen haar angst deed opflakkeren, want haar gebroken hart was geenszins van het opgelopen trauma geheeld. Nooit zou het nog als vroeger zijn, haar vertrouwen in mensen zoekgeraakt, het ideale leven bleek volledig verzonnen. Als ze maar niet aan hem dacht zou het wel verdwijnen. De beslissing om afstand te nemen gaf haar een gevoel van opluchting, hetwelk de volgende dagen bevestigd werd, toen ze opnieuw begon te leven. Niet langer voor een ander, maar voor haarzelf, voor hetgeen zij wou, hetgeen zij verlangde. Het wegcijferen van haarzelf voor iemand die ze in een dansclub leerde kennen leek absurd. Wat waren nu zes maanden uit een leven? Welke betekenis kon deze korte tijd naar voren schuiven? Sadie had het anders kunnen aanpakken of verbloemde ze daarmee de feiten van de realiteit? Hem horen huilen deed haar gevoelens ineenkrimpen. Ze wou een echte man, een ruggensteun waarop ze kon vertrouwen, geen derde kind dat zorg nodig had. In geen woorden kon ze uitdrukken waarom haar gevoel voor hem verdween. Sadie zag de liefde als de olie die de machine van het samenzijn liet draaien, zonder dat daar veel werk van ieders kant bij kwam kijken.

Toen Katarina op het scherm van haar mobieltje verscheen gaf ze niet thuis. Sadie had geen zin in een preek. Het was niet omdat zij al jaren ongelukkig met haar George kon samenleven dat haar jongste zus hetzelfde pad moest opgaan. Katarina vertoonde allures van een strenge juf die het niet zou nalaten om iedereen rondom haar op de vingers te tikken. Zoals alleen echte zussen dat kunnen aanvoelen ondervond Katarina dat er iets niet deugde.

De eerste week vloog voorbij en voordat ze de zeven dagen kon afkloppen werd er aangebeeld. Door de deurspion zag ze de achterzijde van een roodharige schone.

‘Katarina, wat een verrassing.’, smeed ze haar deur open.

‘Dat mag je wel zeggen.’, zei ze misnoegd.

‘Kom binnen.’ Emma en Didi vlogen niet bepaald in haar armen en bleven haar van op een afstand gadeslaan. Haar strenge blik deed de meest zelfverzekerde persoon omkeer maken.

‘Krijgt jullie tante geen knuffel meer?’, zei ze op een norske toon, waarop Sadie een knikje gaf. Ze deden de verplichte omhelzing en vluchtten hun kamer in.

‘Kinderen.’, vervolgde Sadie ongemakkelijk. ‘Wat brengt mijn oudste zus hier? Het is niet van je gewoonte om opeens op te dagen.’

‘Wat scheelt er, Sadie?’

‘Niets.’, schudde ze haar hoofd.

‘Uh-huh.’

‘Wat?’ Ze keek haar meer doordringend aan, maar Sadie gaf geen kick. Als kind had ze geleerd zich sterk tegen Katarina op te stellen, doch had ze iedere keer het onderspit moeten delven. De vurige blik van Katarina kon je hele zijn doordringen, waardoor je het grootste geheim op tafel smeedt, simpelweg om haar niet langer te moeten aankijken.

‘Waar is Julian?’, vroeg ze.

‘Thuis.’

‘Is het niet zijn week zonder kinderen?’

‘Ja?’, antwoordde ze.

‘Uh-huh.’, lachte haar zus venijnig.

‘Wat?’

‘Zeg het maar...’, spreidde ze haar armen.

‘Goed, we hebben het uitgemaakt. We zijn geen koppel meer.’ Katarina schudde hevig haar hoofd, zuchtte diep door haar neusgaten en liet zich in de zetel ploffen.

‘Heb je het weer klaargespeeld?’

‘Ik hoef geen preek, ok?’ Sadie rolde met haar ogen.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Niets.’

‘Niets?’, vroeg haar oudste zus verbaasd. Sadie schonk een kop koffie vol en zette die op het bijzettafeltje naast de zetel, terwijl ze verder de was ging opplooiën.

‘Wat is er gebeurd?’

‘Ik heb het toch al gezegd. Niets!’

‘Dan ben jij de eerste mens ter wereld die een relatie verbreekt omwille van... niets.’

‘Kan zijn.’, zei ze stil.

‘Kom op, vertel de waarheid!’, zei Katarina boos. ‘Je bent niet tegen je kinderen bezig!’

‘Ik hou niet meer van hem, ok? Ik heb trouwens nooit van hem gehouden.’

‘Waarom ben je dan een relatie met hem begonnen?’ Sadie vouwde een handdoek en gooide die naast Katarina neer.

‘Weet ik veel.’, zei ze kwaad. ‘Het moment was goed. Ik dacht dat het liefde was. Ik voelde iets, maar het zal niets geweest zijn. Ik ben gewoon verkeerd geweest.’ Ze wachtte op een uitbrander. ‘Ik weet niet meer wat ik wil. Ik kan het ook niet uitleggen. Mijn gevoel is weg.’

‘Denk je dat George en ik nooit ruzie maken?’

‘We hebben geen ruzie gemaakt.’, zei Sadie gevat. Het ene na het andere kledingstuk werd in een ijtempo opgeborgen.

‘Hoe doe je het toch?’

‘Wat?’

‘Hoe kun je bij iemand blijven waar je niet van houdt?’

‘Als ik dat eens zou weten...’

‘Hou jij nog van George?’ Katarina snoof aan haar koffie.

‘Ik denk het wel.’, haalde ze haar schouders op.

‘Je denkt het?’, zei Sadie geamuseerd. ‘Is dat voor jou dan geen voorwaarde?’

‘Het leven is niet zo zwart-wit als jij het blijft voorstellen. Er komt veel bij kijken. En ja, er zijn momenten dat ik George zou kunnen wurgen.’

‘En toch blijf je bij hem?’

‘Ja.’

‘Maar waarom?’

‘Omdat houden van meer is dan het verliefdheidsgevoel. Houden van is voor het leven. Je geeft niet zomaar op als er een storm over je leven raast.’

‘Dat doe ik ook niet.’, antwoordde ze gepikeerd en ging met een wasmand kousen naast haar zus zitten. Haar meisjes begonnen in hun kamer te tieren. ‘Hou het daar stil, ja!’, riep ze hen na, waarna de rust kon wederkeren. Haar handen sorteerden de kousen, kleur bij kleur, maat bij maat.

‘Hoe gaat het met je nieuwste boek?’

‘Goed.’, zei ze ongeïnteresseerd.

'Zal het een bestseller worden?'

'Het gaat over verliefdheid.'

'Hoe toepasselijk.' Sadie lachte.

'Ik heb echter nog veel werk. Tegen het einde van deze maand moet ik het manuscript inleveren.' Katarina keek naar de immense witte klok met Romeinse letters die boven een houten designmeubel twintig uur aangaf.

'Nog vier weken dus. Hoeveel pagina's heb je al?'

'Twaalf.', zei ze beschaamd.

'Twaalf?'

'Twaalf.', herhaalde ze. Katarina ging naar de keuken, plaatste haar leeggedronken kop in de afgwastafel, trok een stuk keukenrol van de houten staander waarmee ze het puntje van haar neus zou afvegen.

'Dan zal ik je maar laten verder werken!', riep ze uit de keuken. 'Je zult alle tijd kunnen gebruiken.' Sadie volgde haar rechtopstaande rug naar de voordeur, waar ze zich omdraaide en haar een zoen op de kruin van haar hoofd gaf.

'Denk er goed over na, zusje. Dit is je leven. Vergeet dat niet.' Toen Sadie de deur achter haar dichttrok liet ze een glimlach verschijnen. Het advies van haar oudste zus sloeg ze volledig in de wind, want waarom zou ze moeten nadenken over een beslissing waar ze zolang over nagedacht had? Of dacht Katarina misschien dat zulke beslissingen licht werden genomen? Missen deed ze hem niet en was zelfs blij haar leven zonder hem te kunnen oppikken zonder dat iemand achter haar liep in de veronderstelling dat zij de waarheid van het leven bezat. Een traditionele relatie zag ze niet meer zitten, hetgeen ze hem duizendmaal duidelijk trachtte te maken. Dat verhaal hat ze geleid met een man die haar uiteindelijk voor iemand anders zou inruilen. Nu ze van het herwonnen geluk met haar kinderen geproefd had zou niemand dat van haar kunnen afnemen. Haar scheiding met Eric zorgde ervoor dat haar verdedigingsmechanismen werden opgetrokken en de breuk met Julian liet eenzelfde tafereel uitschijnen. Na zijn vertrek had de pijn zich diep in haar hart genesteld.

Buiten haar zussen kon ze met niemand over haar gebroken hart redeneren. Zij en de kinderen waren het afgescheurde deel die van haar huwelijk met Eric waren overgebleven. Als vader opteerde hij niet steeds voor een week de kinderen bij hem, stuurde sporadisch een

cheque, alsof dat zijn gedragingen zou kunnen goedpraten. Haar fiere karakter wist tot op heden geen enkele cheque te verzilveren. Geld was enkel een middel waar ze voldoende van leek te bezitten. Ondanks het gevoel voor haar ex-man volledig was verdwenen konden deze disfuncties van zijn karakter haar nog steeds oplaaieren. Het avontuur met Julian begon een toekomst te vormen, waar ze een zekere angst voor ging ontwikkelen. Ergens zou die angst haar naar het verleden leiden, waarom ze zich had voorgehouden geen nieuwe relatie te willen verderzetten. Toch hadden de romantische momenten met Julian haar doen zweven, zoals die picknick waar ze niet van zijn zijde kon wijken, elkaar voerend als jonge tortelduifjes in een afgelegen park nabij de kade. Die momenten behoorden nu tot hun geschiedenis door die bewuste beslissing die volgens haar de enige leek die ze kon nemen.

Goede momenten maakten nog geen goede partners want er ontbrak iets bij hem, al kon ze dat niet benoemen. Vier weken lang had ze zich meer van hem teruggetrokken omdat ze de reden voor het ontbrekende gevoel moest ontdekken. Hoewel het antwoord op die vraag haar schuldig bleef leek de tijd rijp om de relatie op te blazen. Ze zag geen toekomst, geen geluk, geen extase mocht ze het niet gedaan hebben.

Ze legde haar kinderen in bed, waarna ze samen baden voor de nieuwe dag die zou aanbreken. Een dag vol verwachting, een dag in het onbekende, want uiteindelijk was ze terug alleen en kon ze op niemand meer terugvallen. De eerste zeven dagen passeerden zonder iets van hem te horen wat een logisch gevolg van haar beslissing leek en toen ze die avond haar hoofd te rusten lag, wist ze dat het zou goedkomen met haar.

4 De Pijn

Julian werkte als sociaal assistent bij het OCMW wat hem in staat stelde om zijn drang om anderen te helpen in werkelijkheid te brengen. Schreiende verhalen van mensen die er helemaal onderdoor gingen waren dagelijkse kost. Het gaf hem de kans om bepaalde zaken te relativeren en hij ondervond een diepe voldoening bij zichzelf omwille van het werk dat hij deed. Wonderen kon hij niet verrichten, noch werd elk mens geholpen die zich bij hem had aangemeld. Zijn talent van verbindend communiceren stelde hem in staat om het gros van de hulpbehoeftigen een beter leven te geven. Toch bleef het hun eigen opdracht om van daaruit te groeien. Zijn adviserende rol werd niet altijd in dank afgenomen. Bepaalde mensen bleven hetzelfde negatieve ritueel opvoeren, ondanks hij alles in het werk stelde, om hun daarvan te behoeden.

Jaren aan ervaring leerde hem dat niet iedereen wou geholpen worden. Verandering begon bij jezelf en indien je daartoe de eerste stappen weigerde te ondernemen konden geen honderd gesprekken jou van het destructieve pad afleiden. De grootste voldoening kreeg hij van mensen die uit het dal kropen zodat een beter leven vorm kreeg. Dankzij de talloze gesprekken met mensen uit alle lagen van de bevolking kreeg hij een vaardigheid, een finesse, die hem in staat stelde het kaf van het koren te scheiden. Anderen werden niet aan hun lot overgelaten, want als consulent moest je geduld opbrengen voor mensen, die het inzicht om hun leven te veranderen nog niet bezaten.

Wanneer hij na de werkuren op de fiets sprong begon het echte leven hem parten te spelen. Tijdens de weken dat de kinderen bij hun moeder verbleven werd het alleen-zijn als een boemerang in zijn gezicht geworpen. Kinderen vergden zoveel energie dat hij nauwelijks tijd overhield. Als ze dan terug naar Marissa vertrokken viel hij in een zwart gat, alsof hij de ene week als een stoomtrein moest presteren, om de andere week zijn dagen met onbenulligheden te vullen. Het verdriet besloop hem vaak wanneer hij dat niet verwachtte. Waar weekends vroeger als hemels werden ervaren, brachten ze nu een vervelende stilte, die tijd gaf om zijn traumatische gebeurtenis te overpeinzen. Hoe zou Sadie de break-up ervaren? Waarom stuurde ze niets? Was er

iemand anders in het spel? Vragen die hem overspoelden zonder dat hij daar een rationeel antwoord op kon bedenken. Vol overtuiging had hij zichzelf voorgesteld niet opnieuw de ellende van een breuk te moeten doormaken, maar het verdriet had weer aangeklopt en soms waren er geen andere mogelijkheden dan dat verdriet toe te laten. De stappen van het rouwproces kon niemand overslaan, hoezeer je de innerlijke tranen achter gemaakte glimlachen verborgen hield. Zulke handelingen verdoezelden enkel de smart, terwijl de werkelijke pijn vanbinnen bleef opgesloten.

Deze week werd de zorg van zijn kinderen aan hem overgelaten. Samen met hun papa vormden ze de geschiedenis van zijn samenzijn met Marissa, de vrouw uit die vorige relatie, die hem bleef dwarsliggen. De meest ridicule voorstellen werden hem dagelijks per sms bekendgemaakt, waardoor zijn humeur naar omlaag werd getrokken, hoezeer haar voorstellen ook de nood aan verbondenheid weerspiegelden. Een verbondenheid die ze bij Julian mistte, een verbondenheid die hij bij Sadie wel had gevoeld. Zijn eerdere relatie met Marissa was volgens haar de naam relatie niet waardig, laat staan het huwelijk waartoe ze zichzelf verbonden hadden. Het leek eerder een verderzetting van zijn jeugdtrauma bij onderontwikkelde ouders, die het voor elkaar speelden, om doodongelukkige kinderen voort te brengen. Tijdens de momenten dat Marissa Adam en Lex kwam afzetten nam hij elk van zijn kinderen bij de hand, liet haar geen kans om iets te zeggen en vertrok naar de bovenverdieping waar zijn appartement gelegen was. Julian's ellende zou het haatproces dat ze sinds de scheiding tegen hem voerde alleen maar voeden. Als expert in communicatie werd zwijgen de enige mogelijke vorm die hij bij Marissa kon hanteren. Haar narcistische onderbouw speurde elke zwakheid af met als doel hem verder te vernietigen. Marissa behoorde tot een verleden dat hem gestolen kon worden. De vrouw waar hij jaren mee samengeleefde had zich tot een vreemde ontwikkeld, die hij noodgedwongen eenmaal per week moest aanschouwen. Haar vertrek had hem in eerste instantie veel verdriet bezorgd tot hij erachter kwam wat de wereld hem te bieden had.

Sadie liet hem kennismaken met de echte liefde, ondanks de erkenning van haar eigen issues uit een vorig verleden. Ze bracht antwoorden op vragen die nog niet gesteld waren en moest daarvoor